POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Ferdinand Fořt
Kinematografie a federalizace Československa.
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta,
katedra filmových studií, 2015.

Diplomant Ferdinand Fořt se zaměřil na téma dosud zcela opomíjené, a sice *změny v československé (resp. české) kinematografii vzniklé v souvislosti či následkem federalizace státu*. Jak sám upozorňuje, téma především mapuje a popisuje, nikoliv dále interpretuje či uvádí do širších kulturně-společenských kontextů. Tento cíl je pro bakalářskou práci podle mého názoru postačující.

Autor svou práci přehledně rozčleňuje do čtyř hlavních kapitol. Zahajuje kapitolou věnovanou obecnému politickému směřování Československa k federalizaci a pokračuje pro práci klíčovou částí, v níž se zaměřuje na proces přípravy a částečné realizace federalizace filmového průmyslu. Následuje komparativní oddíl věnovaný obdobnému procesu decentralizace v oborovém svazu FITES a závěrečná kapitola, která krátce shrnuje vývoj československé kinematografie po nástupu Jiřího Puše do jejího čela.

Práce Ferdinanda Fořta je založena především sebevědomém a dobrém způsobu interpretace právních norem a interních dokumentů filmového průmyslu a československé kulturní politiky (autor nezapře, že je zároveň studentem práv, naopak tuto přednost využívá). Práce je pro českou filmově-historickou obec nepochybně přínosem, dozvídáme se v syntetické podobě dosud neznámé či nekontextualizované informace. Další pozitivum nacházím v tom, že autor velmi dobře volí rozsah svému výzkumu vhodný pro bakalářskou práci. Práce je jazykově a stylisticky na vysoké úrovni.

Drobné nedostatky shledávám v citacích archivních pramenů – především nezpracovaných fondů (čtenář nemá šanci zjistit, že fond není zpracován a že uváděná signatura je ve skutečnosti pouze lokačním číslem, které se v době zpracování fondu změní). Nevhodné mi připadají citáty z amatérské databáze Wikipedia (k tématům existují profesionální zdroje, z nichž lze čerpat). Není mi jasné, proč se v kapitole o Filmexportu nečerpá z existujícího archivního fondu. Jako čtenáři je mi také líto, že edice materiálů neobsahuje zmíněný a pro práci klíčový návrh federálního zákona o československé kinematografii (viz pozn. pod čarou č. 32). Samostatným tématem je zařazení komparativní kapitoly o FITESu, v níž se nedozvídáme nic moc nového a proces federalizace oborového svazu se ukazuje být s tím celooborovým nesrovnatelný.

Diplomovou bakalářskou práci Ferdinanda Fořta hodnotím jako kvalitní a z hlediska dějin české kinematografie historicky objevnou a **navrhuji ji ohodnotit známkou výborně**.

V Praze dne 5. září 2015

Mgr. et MgA. Tereza Czesany Dvořáková, Ph. D.